

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 351/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 5, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tpo/1001/2025 z 2. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. apríla 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a prikázal mu bezodkladne prepustiť ho z väzby na slobodu. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľovi bolo uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, odboru kriminálnej polície ČVS: KRP-109/1-VYS-BA-2025 z 23. marca 2025 vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1

Trestného zákona na tom skutkovom základe, že za okolností špecifikovaných v danom uznesení mal po predošlej hádke spôsobiť 21. marca 2025 poškodenému [REDAKOVANÉ] legálne držanou strelnou zbraňou poranenie hlavy, v dôsledku čoho poškodený v ten istý deň zomrel. Mestský súd Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) sťažovateľa uznesením sp. zn. 4Tp/28/2025 z 26. marca 2025 podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku pri danosti dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nevzal do väzby, v zmysle § 87 ods. 2 Trestného poriadku ho prepustil zo zadržania na slobodu, pričom väzbu nahradil písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Sťažovateľovi boli zároveň uložené viaceré obmedzenia a povinnosti v zmysle § 82 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, vo vzťahu ku ktorým mestský súd nariadil kontrolu technickými prostriedkami podľa § 82 ods. 4 Trestného poriadku. Na sťažnosť prokurátora bolo uznesenie mestského súdu napadnutým uznesením s poukazom na § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušené a sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajský súd zároveň väzbu sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta, že ak ide o dôvodnosť trestného stíhania, skutok nemal byť právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vraždy. Úmyslom sťažovateľa nebolo poškodeného zavraždiť, pretože k strelnému poraneniu došlo z nedbanlivosti pri odvracaní útoku vedeného poškodeným na sťažovateľa. Sťažovateľ v útoku ďalej nepokračoval, z miesta činu neušiel, nezahladzoval stopy, poškodenému privolal záchranú službu a s lekárom spolupracoval. Absentuje aj motív. Skutok je právne kvalifikovaný neúmerne prísne, čo v súvislosti s možnosťou nahradenia väzby zakladá potrebu skúmania výnimočných okolností prípadu. Uvádzanými skutočnosťami sa krajský súd dostatočne nezaoberal, v dôsledku čoho sa napadnuté uznesenie dostáva do rozporu s ústavno-právnymi požiadavkami. Krajský súd sa adekvátne nevyrovnal ani s argumentáciou sťažovateľa o konaní v nutnej obrane. Poškodený na sťažovateľa útočil prvý, sťažovateľ sa snažil útoku vyhnúť a poškodeného upozornil, že má pri sebe strelnú zbraň. Poškodený na upozornenie nereagoval, sťažovateľ v reakcii vybral strelnú zbraň v úmysle poškodeného vystrašiť a strelba nastala z nedbanlivosti.

4. V súvislosti s dôvodnosťou väzby a možnosťami jej nahradenia miernejšími prostriedkami sťažovateľ najskôr uvádza, že dôvod tzv. preventívnej väzby nie je daný. Obava z pokračovania v trestnej činnosti nebola preukázaná, pretože sťažovateľ sa predtým nedopustil fyzického útoku. Osoby, na ktoré sa odvolával krajský súd, samotné porušovali právny poriadok, keď nezákonne vstupovali na pozemok sťažovateľa. Sťažovateľ nie je recidivistom. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti nemožno vyvodzovať len zo všeobecných argumentov alebo zo závažnosti trestného činu. Ak ide o nahradenie väzby, sťažovateľ je jediným živiteľom rodiny a má tri postihnuté deti, o ktoré sa stará s manželkou. Krajský súd nevykonal potrebné dôkazy. Sťažovateľ k nahradeniu väzby argumentoval dôvodmi spočívajúcimi v rodinných a finančných dôvodoch, pričom reakcia uvedená v napadnutom uznesení je ústavne netolerateľná.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru, ako aj čl. 9 ods. 1, 3 a 4 paktu. Námietku porušenia čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa v bodoch 176 a 177 dôvodovej časti ústavnej sťažnosti tak ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 394/2023). Všetky sťažovateľom namiatané nedostatky v rešpektovaní jeho práv je však možné zaradiť pod referenčné normy ústavy, listiny, dohovoru a paktu, ktoré sťažovateľ uviedol v petite ústavnej sťažnosti. To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Len *obiter dictum* ústavný súd poznamenáva, že subjektom ochrany práv zaručených Dohovorom o právach dieťaťa je *ratione personae* dieťa, za ktoré sa v súlade s čl. 1 tohto dohovoru považuje každá ľudská bytosť mladšia než 18 rokov, ak podľa právneho poriadku, ktorý sa vzťahuje na dieťa, nie je dospelosť dosiahnutá skôr. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi napadnutým uznesením a právom zaručeným čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorého subjektom sťažovateľ sám byť nemôže, by nemohla byť príčinná súvislosť (m. m. napr. II. ÚS 81/2025). To je dôvodom, pre ktorý by musela byť ústavná sťažnosť vo vzťahu k čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa aj v prípade jeho petitórneho stvárnenia odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

7. V súvislosti s námietkou nedostatku odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov o väzbe ústavný súd východiskovo podotýka, že uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení napadnutého uznesenia nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavno-právne akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnietiť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024).

8. Odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných

súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Hoci uznesenie mestského súdu bolo napadnutým uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušené, argumenty mestského súdu súvisiace s dôvodnosťou trestného stíhania a dôvodnosťou sťažovateľovej väzby krajský súd, realizujúci svoju prieskumnú právomoc ako sťažnostný orgán, nespochybnil, ba dokonca sa s nimi v napadnutom uznesení stotožnil. Z uvedeného dôvodu ústavný súd tam, kde sa to javí potrebné, poukáže aj na úvahy mestského súdu (m. m. III. ÚS 44/2024).

9. Podstata ústavnej sťažnosti tkvie v štyroch úzko súvisiacich argumentačných rovinách. Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s odôvodnením záverov všeobecného súdnictva, pokiaľ ide o (i) dôvodnosť trestného stíhania vedeného pre obzvlášť závažný zločin vraždy, (ii) nezistenie konania sťažovateľa v nutnej obrane, (iii) dôvodnosť tzv. preventívnej väzby a (iv) nenahradenie väzby menej invazívnymi prostriedkami.

10. Pokiaľ ide o dôvodnosť trestného stíhania, ústavný súd poukazuje predovšetkým na závery mestského súdu, s ktorými sa krajský súd stotožnil. Odtiaľ vyplýva, že sťažovateľ má skúsenosti so streľbou, s držaním strelných zbraní a manipuláciou s nimi. Skutočnosti podrobne rozvedené v uznesení mestského súdu tak aj podľa názoru ústavného súdu umožňujú urobiť nearbitrárny záver, že sťažovateľ vedel, ako má so strelnou zbraňou narábať tak, aby k náhodnému výstrelu nedošlo. Obrana sťažovateľa smerujúca proti poškodenému sa tak nejavila ako primeraná (siahnutie hneď po nabitej strelnej zbrani s nábojom priamo v komore pištole) vzhľadom na prvotne verbálny konflikt s poškodeným, ktorý mal následne útočiť na sťažovateľa palicou a určitým lesklým predmetom. Následne mestský súd uviedol aj konkrétne úvahy smerujúce k naplneniu skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona: „... *obvinený mohol konať minimálne v nepriamom úmysle, kedy ako človek praktizujúci športovú streľbu mohol vedieť, že svojím konaním, kedy siahol po nabitej zbrani, môže dôjsť k výstrelu, aj neočakávanému, ale v kontexte tvrdeného súboja s poškodeným, ktorý mal byť v jeho bezprostrednej blízkosti a blížiti sa k nemu vrchnou časťou tela, teda aj hlavou, že by mohol s takou zbraňou aj sám vystreliť a tým porušiť záujem chránený Trestným zákonom (tu ľudský život), a pre prípad, že také porušenie spôsobí, bol s tým uzročený.*“

11. Pokiaľ ide o tvrdenia sťažovateľa o konaní v nutnej obrane, už z predošlého bodu dôvodov tohto uznesenia v podstate a so zreteľom na prvotné štádium trestného konania adresne rezultuje predovšetkým to, že obrana sťažovateľa sa nateraz nejavila ako proporčná (§ 25 ods. 2 Trestného zákona), z čoho možno urobiť predbežný (nie konečný, resp. meritórny, pozn.) záver o nesplnení podmienok konania sťažovateľa v nutnej obrane. Ústavný súd sa v tomto smere stotožňuje so záverom mestského súdu, v zmysle ktorého je aktuálne štádium trestného konania „*veľmi čerstvé*“. Bude tak vecou ďalšieho dokazovania ustáliť skutkový stav, vyvrátiť či potvrdiť verziu sťažovateľa a následne aj posúdiť konečnú kvalifikáciu daného skutku. Tieto závery v podstate aproboval aj krajský súd, keď na s. 10 napadnutého uznesenia v obdobnom duchu podotkol, že nateraz nie je možné urobiť záver, či zo strany sťažovateľa išlo o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu v podobe nutnej obrany podľa § 25 ods. 1 Trestného zákona, prípadne aj za podmienok upravených v § 25 ods. 3 Trestného zákona. Pre takýto záver nebol v danom štádiu trestného konania daný relevantný podklad. Krajský súd pritom následne aj špecificky uviedol, akým radom skutočností sa bude v tejto súvislosti potrebné zaoberať so zreteľom na uvádzané strelecké schopnosti a zručnosti sťažovateľa.

12. K dôvodnosti trestného stíhania ústavný súd zhrnujúco a v podstate v zhode so závermi všeobecných súdov podotýka, že v rámci rozhodovania o väzbe nie je úlohou súdov s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy a uzatvárať právnu kvalifikáciu stíhaného skutku, resp. danosť okolností vylučujúcich protiprávnosť. Konečné ustálenie uvádzaných súvislostí je vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré nasleduje po vykonaní celého dokazovania v súlade so zásadou bezprostrednosti a ústnosti po podaní obžaloby (m. m. napr. III. ÚS 22/2025). Neuniklo pritom pozornosti ústavného súdu, že závery súdnej praxe, na ktoré sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti obsiahlo poukazuje jednak v súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku, ako aj pri tvrdeniach o konaní v nutnej obrane, sú svojou povahou meritórne. Takéto vývody však nemožno mechanicky a bez ďalšieho vzťahovať na nemeritórne väzobné konanie, ktoré sa navyše v konkrétnom prípade realizovalo v prvotnom štádiu trestného konania. Ústavný súd konformne so závermi okresného súdu opätovne pripomína, že o väzbe sťažovateľa sa rozhodovalo „*pár dní od skutku*“. Uvedeným argumentom sťažovateľa preto nebolo možné priznať úspech.

13. Aj námietka smerujúca k deficitu dôvodnosti tzv. preventívnej väzby je zjavne neopodstatnená. Všeobecné súdy vzhľadom na väzobný dôvod predovšetkým v neadekvátnej povahe sťažovateľovej reakcie v inkriminovanej situácii. Sťažovateľ sám vytiahol na poškodeného v tom čase už nabitú strelnú zbraň, čo sa nejavilo ako primerané ani so zreteľom na to, že poškodený mal na sťažovateľa útočiť palicou. Ako ďalej vyplýva z uznesenia mestského súdu, sťažovateľ sa mal v čase skutku nachádzať v motorovom vozidle a hoci na jednej strane tvrdí, že bol obmedzený bezpečnostným pásom a v rýchlosti nevedel, ako konať, na druhej strane vedel vytiahnuť zbraň a smeroval s ňou na poškodeného. Nato mala zbraň vystreliť. Ďalej mestský súd vo vzťahu k priebehu skutkového deja podotkol, že sám sťažovateľ *«potvrdil, že už predtým počas verbálneho konfliktu sa s autom pohol, možno teda logicky predpokladať, že tak mohol konať i po tvrdenom napadnutí poškodeným drevenou palicou, resp. mohol voliť miernejšie prostriedky, napríklad odvrátenie napadnutia rukami (laktom či inak) a následné okamžité opustenie miesta motorovým vozidlom. Práve spôsob, ktorý zvolil – v zásade okamžité vytiahnutie nabitej zbrane bez použitia inej (miernejšej) obrany, evokuje dôvodný predpoklad, že obvinený má tzv. „krátku zápalnú šnúru“ a reaguje na napäté či vyostrené situácie (aj sprvoti len verbálne) prudko, náhle, či pudovo a v prípade iného (budúceho) obdobného konfliktu by mohol pristúpiť k rovnakému riešeniu sporu – použitím strelnej zbrane a opäť by mohli nastať i fatálne následky»*. Z citovaného je zrejmé, že sťažovateľ so zreteľom na všetky okolnosti mohol voliť niektorý z uvádzaných adekvátnejších spôsobov obrany. V súvislosti s obavou uvedenou postulovanou v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je tiež jasné, že sťažovateľ reaguje vo vypätých situáciách prudko, čím sa súčasne dostatočne konkrétne objektivizuje danosť väzobného dôvodu.

14. Ústavný súd podotýka, že väzba sťažovateľa sa opiera aj o ďalšie konkrétne okolnosti. Okresný súd poukázal predovšetkým na konfliktné správanie sťažovateľa aj v iných minulých situáciách. Krajský súd na s. 11 napadnutého uznesenia konkrétne uviedol dôvody, pre ktoré dané informácie vyhodnotil v prospech dôvodnosti väzby, pričom objektivizoval aj skutočnosti, pre ktoré nevzhladol ako dôveryhodné výpovede vyznievajúce sťažovateľovi na prospech. Krajský súd poukázal na informácie o určitej forme vyhrážania zo strany sťažovateľa inej osobe, ako aj na „*zjavné smerovanie konfliktu vyvolaného obvineným k fyzickému útoku, ako sa o tom mal vyjadriť [redacted] v súvislosti s agresívnym až nepričetným konaním obvineného*“. Ak sťažovateľ v neprospech obavy z konania uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

uvádzal, že mu boli zaistené všetky zbrane, tak krajský súd logicky podotkol, že k spôsobeniu smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví môže dôjsť aj s použitím iných predmetov. S ohľadom na dokumentované viaceré konfliktné situácie, do ktorých sa sťažovateľ dostal a ktoré mali vyplynúť práve v dôsledku agresívnych prejavov jeho konania, teda krajský súd vyslovil, že riziko spojené s pokračovaním v tvrdenej trestnej činnosti hrozí dôvodne, bezprostredne a akútne.

15. K dôvodnosti stíhania sťažovateľa vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd uvádza, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovateľ nebude držaný vo väzbe. Inými slovami, pri rozhodovaní o tzv. preventívnej väzbe postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016). Väzba sťažovateľa sa, ako vyplýva z napadnutého uznesenia posúdeného v spojitosti s uznesením mestského súdu, neopiera len o charakter, spôsob a rozsah tvrdenej trestnej činnosti, ale aj o ďalšie konkrétne okolnosti. Všeobecnými súdmi uvádzané okolnosti sú z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou ústavno-právne akceptovateľné, pretože mestský súd a krajský súd poskytli primerané dôvody, o ktoré sa opiera sťažovateľovo väzobné stíhanie. Nemožno tak prisvedčiť sťažnostnej námietke, že obava z naplnenia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je nekonkrétna a arbitrárna.

16. Ďalej ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej udržateľnosti dôvodov napadnutého uznesenia v časti týkajúcej sa nenahradenia väzby sťažovateľa alternatívnymi prostriedkami. Obsahom základného práva podľa čl. 17 ústavy je totiž aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahraďiť ju miernejším opatrením, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. aj III. ÚS 435/2023). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody. Preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty pre ďalšie trvanie väzby (m. m. napr. III. ÚS 625/2022).

17. Sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin. V takom prípade možno väzbu v súlade s § 80 ods. 2 Trestného poriadku nahraďiť v uvedenom ustanovení objektivizovanými menej invazívnymi prostriedkami len pri existencii výnimočných okolností. Samotná požiadavka existencie výnimočných okolností vo svojej podstate predpokladá vyššiu mieru rizika, že sťažovateľ trestne stíhaný za obzvlášť závažný zločin by v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu pokračoval v trestnej činnosti. Namiesto je preto zamerať pozornosť najskôr smerom k ustáleniu prítomnosti výnimočných okolností, ktoré pri trestnom stíhaní vedenom pre obzvlášť závažný zločin predstavujú nevyhnutnú podmienku (*conditio sine qua non*) nahradenia väzby. Až následne, po pozitívnom zistení predmetných okolností, sa žiada skúmať možnosti nahradenia väzby konkrétnym menej invazívnym opatrením (m. m. napr. III. ÚS 44/2024).

18. V súvislosti so sťažovateľovým poukazom na potrebu starostlivosti o rodinných príslušníkov a ich vyživovanie ústavný súd poznamenáva, že medzi pomery páchatel'a, ktoré môžu odôvodňovať výnimočné okolnosti, možno vo všeobecnej rovine zaradiť aj rodinné pomery (m. m. napr. III. ÚS 90/2022, III. ÚS 44/2024). V danom prípade však krajský súd korektne vyvažoval na jednej strane záujem spoločnosti na stíhaní tvrdenej obzvlášť závažnej trestnej činnosti a na druhej strane základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu a záujmy sťažovateľových rodinných príslušníkov. Krajský súd v podstatnom na s. 13 a s. 14 napadnutého uznesenia podotkol, že obe mladšie deti sťažovateľa síce majú niekoľko diagnóz, avšak podľa odkazovaného vyjadrenia zástupkyne riaditeľa školy, ktorú navštevujú, sú samostatné, nevyžadujú individuálnu opateru a prítomnosť asistentov, neberú silné lieky, výučbu zvládajú, pričom sú nekonfliktné a bezproblémové. Starší syn sťažovateľa, ktorý je toho času už dospelý, sa podľa záverov krajského súdu pravidelne doma ani nezdržuje, pretože má bývať so svojou priateľkou. Starostlivosť o dvoch mladších synov v domácom prostredí pritom zabezpečuje ich matka (manželka sťažovateľa) a sťažovateľ „*sa posledné obdobie (po dobu asi jedného roka) o deti ani zvlášť nestaral, keďže mal prespávať na inom mieste*“.

19. Ak ide o zabezpečovanie potrebných prostriedkov pre rodinu, krajský súd k tomu uviedol, že niet relevantného dôvodu, pre ktorý by tieto nemohla zabezpečovať aj sťažovateľova manželka. Ústavný súd nespochybňuje, že majetkové pomery sťažovateľovej rodiny sa vzatím sťažovateľa do väzby môžu v potenciálnej rovine zhoršiť. Účelom nahradenia väzby však nemá byť zachovanie majetkového štandardu každodenného života sťažovateľa a jeho rodiny, pričom so zreteľom na ústavnú sťažnosť a jej prílohy nateraz nehrozí situácia, v ktorej by rodina sťažovateľa nebola spôsobilá si zabezpečovať uspokojovanie základných životných potrieb. Rodinné a majetkové pomery sú definovateľné v prípade prakticky ktoréhokolvek sťažovateľa a väzba, ak je nevyhnutná, predstavuje zákonný zásah do tomu zodpovedajúcich práv.

20. Ústavný súd môže len sumarizačne konštatovať, že krajský súd zrozumiteľne vysvetlil dôvody vzatia do väzby a neexistenciu výnimočných okolností prípadu (§ 80 ods. 2 Trestného poriadku), pričom svoje závery oprel o konkrétnu dôkaznú materiú. Závery krajského súdu sú teda logické a ústavne konformné, čo je dôvodom, pre ktorý nemožno priznať pozitívnu ústavno-právnu relevanciu ani tejto skupine sťažnostných argumentov.

21. Osobitne k namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru poznamenáva, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že ochrana poskytovaná týmto ustanovením dohovoru sa nevzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody, ako je to v prípade sťažovateľa, ale až na následnú kontrolu zákonnosti väzby. Dohovor ochranu týkajúcu sa práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti uznesenia o vzatí do väzby poskytuje v čl. 5 ods. 3 (m. m. napr. III. ÚS 286/2020).

22. Hoci ide o zákonnú povinnosť orgánov činných v trestnom konaní, ústavný súd predsa len považuje *obiter dictum* za potrebné zdôrazniť, že okolnosti predmetnej veci bude potrebné vyšetriť čo najrýchlejšie a čo najväčšmi efektívne v takej miere, ktorá bude pri potenciálnej potrebe trvania väzobného stíhania sťažovateľa v pokračujúcom trestnom konaní opodstatňovať tomuto pokračujúcemu štádiu korektný a ústavne udržateľný záver. Promptný a účelný postup orgánov činných v trestnom konaní totiž môže priamo determinovať aj udržateľnosť väzby z pohľadu jej prípadného ďalšieho trvania.

23. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade napadnutým uznesením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi napadnutým uznesením a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu